

det øvrige Land ret mærkelige Steder. I de senere Aar har man bestræbt sig for at udnytte disse skønne Steder, og der er ogsaa fra Udlændinges Side gjort Bestræbelser for at erhverve dem. Da vi nu gerne have villet have disse mærkværdige og skønne Steder bevarede for os selv og heller ikke gerne have villet have dem stærkt udnyttede i Spekulationsøjemed, have vi dannet en Forening, der skal værne om dem og sørge for, at de blive saa let tilgængelige som muligt for alle, der have Lyst at se dem. Men for at det Maal skal kunne naas, kræves der saa mange Penge, at vi vanskeligt kunne skaffe dem, hvis vi ikke kunne faa Hjælp fra Regering og Rigsdag. Den Hjælp faa vi nu, og det glæder os overordentligt, at det har voldt saa lidt Besvær, idet der har været saa stor Interesse for og saa stærk Tilslutning til Tanken om at støtte det Formaal, Foreningen „Bornholm“ har stillet sig. Jeg bringer som sagt Ministeren og Finansudvalget en Tak, og jeg haaber, at jeg tillige kan takke Tinget for en Tilslutning, som vil være en Opmuntring for os til at arbejde ihærdigt for over hele Øen at naa det Resultat at redde alle disse mærkværdige og skønne Steder derovre.

Sabroe: Det har unægtelig overrasket mig — og jeg antager, at en lignende Overraskelse beredtes andre Medlemmer her i Salen —, at det ærede Medlem, som nu havde Ordet, i Stedet for at beskæftige sig med Forslaget om et Dyr-tidstillæg, beskæftigede sig med Naturforholdene paa Bornholm. Jeg havde ventet mig, at han som gammel Lærer...

Formanden: Disse Udtalelser vedkomme ikke den foreliggende Sag.

Sabroe: Jeg vil da rette det Spørgsmaal til det ærede Medlem for Bornholm (Ingvard Jensen), om han ikke finder Anledning til at støtte det Forslag, mine Meningsfæller have stillet.

Wilmann: Det er det meget omtalte Ændringsforslag Nr. 248, jeg gerne vil sige et Par Ord om.

Der stilles nu om Stunder, og med

Rette, meget store Fordringer til Lærerne. Det er betydeligt vanskeligere at være Kommunelærer nu, end det var for en Del Aar tilbage. Min Fader har fortalt mig, hvorledes Lærerne virkede, da han gik i Skole, hvorledes det vigtigste pædagogiske Middel var Tampen, der anvendtes i stor Udstrækning. Være Børnene ikke tilstrækkelig opmærksomme, skulde Spanskrøret stadig til for at live dem op. Nu forlanges der af Læreren Evne til at holde Børnene interesserede paa en anden Maade, der er betydelig vanskeligere og stiller langt større Fordringer til Læreren end den, jeg omtalte. Læreren skal, under de 6 Timers daglige Undervisning, ved sin Evne til at interessere Børnene for de foreliggende Spørgsmaal, ved sin Evne til at gøre Spørgsmaalene levende og interessante, være i Stand til at holde Børnenes Interesse fangen. Spørgsmaalet om Prygl eller ikke Prygl er et af dem, der drøftes rundt i pædagogiske Kredse, og Tallet paa Modstanderne af Prygl som oplivende Middel til at fange Børnenes Interesser vokser Dag for Dag. De blive færre og færre, som mene, at det er den rette Maade at gøre det paa. Men i samme Grad som Tallet paa Pryglens Modstandere vokser, stilles der meget store Fordringer til Lærernes Evne til at undervise, til at holde Elevernes Interesser fangen, saa de følge Undervisningen hele Tiden. For at naa dette, skulle Lærerne ikke alene formaa at gøre Stoffet interessant, de skulle ogsaa lære hvert eneste Barn i Klassen at kende, forstaa hvorledes netop dette Barn skal tages for at gøre det interesseret.

Jeg skal selvfølgelig ikke her komme ind paa et langt Foredrag om moderne Pædagogik, men jeg vil dog sige, at saa moderne ser man allerede paa dette Omraade ude omkring i Landet, at der fra Skolekommissionernes Side stilles meget store Krav til Lærerne i den Retning, jeg har nævnt. Selv om nu en Mand har Evne til at undervise saaledes, at han interesserer Børnene, saaledes som jeg har nævnt — der er desværre altfor mange Lærere, der ikke have den Evne —, saa kan man være overbevist om, at han, hvis han har økonomiske Bekymringer, hvis han, som ofte er Tilfældet, fra sin Semi-